

Københavnere

ISCENESAT AF

LAV LAURITZEN

EN PALLADIUM-FILM

Aase Clausen og Erling Schroeder
i „Københavnere“.

PALLADIUM LYSTSPILLET:
Københavnere

EN LAUFILM

optaget af

A/s PALLADIUM

Iscenesat af

Lau Lauritzen

Manuskript: *Alice O'Frederick*

og *Lau Lauritzen, jun.*

Efter Idé af: *Holger Rørdam*

Musik: **Victor Cornelius**

Sangtekster: **Carl Viggo Meincke**

Orkester: **Kai Julian**

Instrumentation: **Carl Gottschalksen, jun.**

Tone: **Lau Lauritzen, jun.**

Povl Bang

Tonesystem: **BOFA**

Personerne:

Direktør Hans Pedersen	Chr. Arhoff
Amalie, hans Kone	Agnes Rehni
Erik, hendes Søn af første Ægteskab...	Erling Schroeder
Frk. Olivia Svanholm, Kogekone	Olga Svendsen
Marguerite, hendes Datter	Aase Clausen
Carl Valdemar Hansen	Ib Schönberg
Sebastian, fhv. Musiker	Holger Strøm
Baron Gyldenhjælm	Per Knutzon
Gorm, Eriks Ven	Alex Suhr
Fabrikant Steen	Anton de Verdier
Rita, hans Datter	Randi Michelsen
Mimi, Korpige	Ellen Jansø
Stine, Stuepige	Ingeborg Pehrson
En Husvært	Chr. Schrøder

Resumé:

I Tivoli! En Flok unge Københavnerne er ude for at feste, og hvor morer man sig bedre end i Tivoli, hvor Glædeshylene fra Rutschebanen blandes med Tonerne fra de mange

„Og tag nogle søde Piger med, skriver han.“

Orkestre. Der er straalende Humør over Selskabet, og to af de gladeste er *Erik* og *Gorm*.

Medens de unge Mennesker fester, indføres vi i Eriks Hjem — hos den rige Direktør *Hans Pedersen*, der er Eriks Stedfader. Han er en jævn og bramfri Mand, medens Fruen, født Gyldenhjælm, holder strengt paa Stil og Anstand. Medens Direktøren sidder nede i Parken og sysler med lidt Fiskeri, er Fruen optaget af at forberede et større Middags-selskab. Stuepigen Stine, der har Besvær med at træffe

„Brug dog din Forstand, Mand!“

den rette fornemme Tone, kalder *Hr.* Direktøren op til Konference med *Fru* Direktøren. Han maa afbryde sin Yndlingsbeskæftigelse og begiver sig op i Salonen. Fruen forklarer ham, at hun i Anledning af Eriks veloverstaaede Ingeniør-Eksamen har tænkt at indbyde til et Middagsselskab. Det gælder om at *sikre* Sønnens Fremtid, og da den smukke Frk. Rita — Datter af den stenrige Fabrikant Steen — i den sidste Tid har sværmet for Erik, er det sandsynligt, at Forlovelsen kan deklareres. For yderligere at kaste Glans

over Festen vil Fruens Broder, Baron Gyldenhjælm, holde Talen, medens Pedersen maa forpligte sig til at holde Bøtte.

Direktør Pedersen kan ikke fordrage „fine“ Selskaber, men han ved af Erfaring, at det ikke kan nytte at opponere, Fruen trumfer altid sin Vilje igennem, og selv om han synes, at Fabrikant Steen er en stor Idiot, siger han „Orke ja“ og „Orke jo“ til det altsammen.

Fruen har engageret en Kogekone, Frk. Olivia Svanholm, til at komponere Middagen. Kogekonen er tilsagt til Audiens, og medens hun venter paa Fruen, kommer Direktøren. Der bliver stor Gensynsglæde, det viser sig nemlig, at Olivia Svanholm, som i sin Tid har været Visesangerinde, er hans Ungdomselskede. De fordyber sig i Fortidsminder, hun fortæller, at hun har en Datter, og at hun har to Pensionærer boende hos sig. Det er to sølle Fyre, som hun har taget sig af.

„Mandfolk bliver saa let forhutlede, naar de ikke bliver passede. Mandfolk er noget Skrav!“ siger Olivia.

Da den myndige Frue træder ind, maa de skyndsomst afbryde Samtalen for at drøfte Menuen.

Imidlertid fester Erik og hans Kammerater. Det muntre Sold fortsættes hjemme hos Gorm, hvis lille Veninde, Korpigen Mimi, møder op med alle de unge Danserinder fra Teatret. Blandt dem er den indtagende lysløkkede Marguerite

Scenebilleder fra „Københavnere“.

Muntre Situationer.

Svanholm, som for første Gang er ude til en saadan Fest. Erik bliver straks forelsket i den smukke Pige, hvis Tilbageholdenhed aftvinger ham Respekt. Den unge Mands Mor er lykkeligt uvidende om, at Gud Amor forpurrer hendes stolte Fremtidsplaner, og at Sønnen selv har truffet sit Valg.

Gildet faar et ualmindelig vellykket Forløb. Gorm har gavmildt aabnet sin Bar, der er camoufleret som Bogreol, hele Koret stemmer i med „Hisa-Husa-Hejsa“, og Dansen trædes saa lystigt, at Lysekronen dumper ned i Værtens Lejlighed nedenunder.

Erik kører Marguerite hjem og faar et langt Afskedskys. Hun bliver lidt betuttet, da hun kommer ind og ser, at Moderen og de to Pensionærer er oppe endnu, men Olivia Svanholm irettesætter ikke sin Datter. Hun ved, at Marguerite er en fornuftig Pige, og det er kun naturligt, at hun er blevet forelsket.

Da Erik endelig vender hjem, træffer han sin Stedfar, der er listet ned for at tage sig en lille „Hul-i-Hut“. I sin overstrømmende Glæde betror Erik ham, at han er blevet forelsket. Pedersen er lidt betænkelig over Konsekvenserne og raader den unge Mand til ikke at indvie Moderen i Hemmeligheden — hvis *ikke* det er Rita.

Den næste Formiddag mødes Erik og Marguerite efter Aftale ved Zoologisk Haves Indgang. De bliver dog hurtigt

Pedersen har faaet et fjffigt Indfald.

enige om at tage ud til Sundet i Stedet for at gaa ind i Haven. Fru Direktør Pedersen har imidlertid faaet at vide, at Sønnen er gaaet i Zoologisk Have, og da hun gennem Stines forblommede Antydninger faar den Opfattelse, at det drejer sig om et Stævnemøde, sender hun Pedersen derud for at passe paa Erik.

Den ene af Olivia Svanholms to Pensionærer, den zünf-tige Carl Valdemar Hansen, har faaet at vide, at Marguerite skal i Zoologisk Have, og han føler det som sin Pligt at

beskytte den unge Pige mod det „Overklasseløg“, der har fordrejet Hovedet paa hende. Han drager ud i Zoologisk Have med det faste Forsæt at stikke bemeldte Overklasseløg „no'en paa Skrinet.“

Allerede ved Indgangen kommer han i Skænderi med den skikkelige Direktør Pedersen, og senere optræder han som Redningsmand og fisker ham op af Søløvebassinet, hvor Pedersen er plumpet i ved en ulyksalig Hændelse og højst ufrivillig leger Sælhund.

Medens dette foregaar, tilbringer Erik og Marguerite et Par lykkelige Timer i en Kano paa Sundet. Han beslutter at præsentere hende i Hjemmet allerede samme Dag. Ved Hjemkomsten møder han Stedfaderen, der lige er vendt tilbage fra den begivenhedsrige Tur i Zoologisk Have. Pedersen giver straks de Unge sin Velsignelse, men lægger ikke Skjul paa, at det vil volde store Vanskeligheder at opnaa Moderens.

Erik lader sig dog ikke afskrække. Fruen modtager den unge Pige med kold Foragt og antyder, at Erik kun har leget med hende, da han allerede er saa godt som forlovet. Marguerite er sønderknust og gaar straks uden at høre paa Eriks Forklaringer. Optændt af Harme læser den unge Mand sin Moder Teksten og erklærer, at han straks vil forlade Hjemmet. Han gør ogsaa Alvor af det — og nu vaag-

„Saa haaber jeg, du faar det Pigebarn til at forsvinde.“

ner Oprørsaaenden i Pedersen, som med stigende Beundring har lyttet til Eriks mandige Tale. Direktør Pedersen slaar i Bordet og fortæller den forbløffede Frue, at nu er han færdig med at lade sig kommandere:

„Jeg er et fritvoksende Menneske, og jeg vil gøre, som det passer mig!“

Med disse Ord forlader han det stilfulde Hjem og begiver sig ud til Olivia Svanholm, hvor han genfinder Erik, der allerede er optaget som Medlem af Familien. Direktør

Pedersen er maalløs over, at Marguerite er Olivias Datter — og det svimler for ham, da han bliver klar over, at han selv er hendes Far.

Der bliver holdt Krigsraad ved en hyggelig Kop Kaffe. Pedersen og Erik vil nødig tilbage til det fine Hjem, men saa undfanger man en snedig Plan, og de to Desertører vender hjem for at deltage i den store Middag.

Dette Middagsselskab kommer til at forme sig ret ejendommeligt, og Fruen faar bange Anelser, da hun opdager, at hendes Mand har engageret et helt Balletkorps. Eriks Sværmeri er tilmed blandt de unge Danserinder. Baron Gyldehjælm paatager sig at ordne den Sag ved Hjælp af en Check — og han mener ogsaa at have løst den delikate Opgave. Alligevel slutter Selskabet med en Sensation — vi skal ikke gaa i Enkeltheder — men nøjjes med at antyde, at baade Erik og Frøken Rita Steen bliver forlovede — men *ikke* med hinanden!

Fru Direktøren indser, det er haabløst at kæmpe mod Ungdommen og Kærligheden — og en Sommeraften mødes Repræsentanterne fra de to Samfundslag til Fest i det gamle Tivoli.

Melodierne i

„Københavnere“

Udkommet hos Wilhelm Hansens Musikforlag

Musik: Victor Cornelius

Tekst: Carl Viggo Meincke

Hisa - Husa - Hejsa

Tekst: CARL VIGGO MEINCKE

Musik: VICTOR CORNELIUS

Den mo-der-ne, un-ge Fyr
For-dum-dan-se-
Før var un-ge
Man i gam-le
Før-hen var et
Is-ær ik-ke
med sin Brud en
al-tidstøt for
Vi er sløst til
og da stod man
E-ventyr, han er
Me-nu-et. Vi vil
Man-ø-skin, men
Stad og Jeru, til
Svæners Flugt, men
Løst og Braut, men
hisa-husa-hejsa
hisa-husa-hejsa
hisa-husa-hejsa
hisa-husa-hejsa
hisa-husa-hejsa
hisa-husa-hejsa
hisa-husa-hejsa
hisa-husa-hejsa

Den moderne, unge Fyr
læser ikke Eventyr,
han er mere med paa
hisa — husa — hejsa.
Tidens Tempo kræver Sport,
Negerhyl og Jazzakkord
og saa no'et af dette:
hisa — husa — hejsa.

Alt, hvad jeg har, vil jeg dele med dig -

Refrain

Alt, hvad jeg har, vil jeg de - le med dig, du skal faa Blomster og Hus og .

Refrain:

Alt, hvad jeg har, vil jeg dele med dig,
du skal faa Blomster og Hus og Have.
Alle de Glæder, jeg faar paa min Vej,
deler jeg kun med dig.
Lykken vil komme, hvis vi sætter Bo,
bare vi mener det samme, vi to.
Alt, hvad jeg møder af Skønt paa min Vej,
deler jeg kun med dig.

København

Refrain

Kø - ben - havn, Kø - ben - havn! der er Klang af Fest og Glæ - de i dit Navn.

Refrain:

København, København,
der er Klang af Fest og Glæde i dit Navn.
Se, de slanke Taarne hæver sig mod Sky
som en Hilsen viden om fra Kongens By.
Du bli'r stor, København,
men jeg kan da endnu ha' dig i min Favn.
Stolt jeg synger, naar jeg hører Raadhusuret slaa:
København med V. og N. og Ø. og K.